

Василь Буденний

У ВУСТА

ЦІЛЮ МИТЬ

Чернігів
2017

УДК 821.161.2-1
ББК 84(4УКР=УКР)65
Б 90

Буденний В.Й.

Б 90 **У вуста цілую мить.** Вірші. – Чернігів : Десна
Поліграф, 2017. – 64 с.

Нова книга відомого українського поета Василя Буденного "У вуста цілую мить" не що інше, як продовження розмови автора з читачем, розпочатої в попередніх книгах, особливо у збірці поезії "Душі моєї обмолот". Біль, тривога, пресолена життєва правда, основні мотиви книги, але понад усе віра, надія і любов, які пульсують з кожного авторського рядка.

УДК 821.161.2-1
ББК 84(4УКР=УКР)65

©Буденний В.Й., 2017

Я на зустріч ішов з Весною

Запізнився... Аж гульк...-

Зима...

Посміхнулася сивиною –

Я, мовляв, як і ти, сама.

Будем вдвох тепер в довгі ночі

Мордуються без тепла,

Навіть згадки, якщо ї захочеш

Вже не сплять тебе до тла.

Поцілунками заморожу

У тобі ще гарячу кров...

Я ж і досі збагнуть не можу –

Це ж до кого ї куди прийшов?!

А по мені прекрасно все і край...

*Та все ж, як по-великому рахунку,
Воно, звичайно, не заморський рай,
Не ті, звичайно, поміж нас стосунки.*

*Але живем, не вигибли іще,
Ще хліб жуєм, а дехто навіть з маслом,
У нас тепер нікчеми із нікчем
При владі, кажуть, а вірніш – «у власті».*

*Злодюги у законі, пахани,
І покидьки, і геї, і повії
Сьогодні на балу у сантани
Приходу демократії радіють.*

*Так зараз вседозволеність зовуть:
Луни, вбивай, дери ..., й коли є гроші,
Тобі умовно судді щось дадуть,
і завтра в депутати, як захочеш.*

*А так у нас ажурно, селяві:
По закордонах «наше» люд робочий,
Помреши – дають нащадкам «гробові»,
Й хоч плюємось, але берем охоче.*

*Такі ми є, такий менталітет:
Завжди сусіду допомогти готові
Підставить вчасно ніжку й не секрет
«Великім язиком» свою злизали мову.*

*Тож радості моїї немає меж
За незалежну вільну Україну.
Зі мною і Рябко радіє теж,
Коли йому зі столу кістку кинуть...*

*Спливає час, а може навіть сплив,
Нема понять: сьогодні, завтра, вчора...
Тупі орала і тупі мечі,
Спустошена і скринька від Пандори.*

*Натішились і навтішались всім:
Всиха земля, накупана у крові...
І так, неначе в мареві німім,
Зринає лик і гнівний глас Єгови:*

*Спинись, людино, людство, зупинись,
На жаль, твоїй поступ далі – на погибіль,
Бо й так уже, земну скрутивши вісь,
Її стаєш володарем ти ніби.*

*Ба ні, ти лише порох, поріхня,
Пишаєшся, дурне, в своїй гордині
Й те яблуко, що з древа пізнання
Вже наостанку доїдаєш нині...*

*Вчорнілий сад німує в самоті,
Зотлілий дух витає вже незримо.
Це ж в сірому обчовганім дранті
Жнивує сиву слякоть передзим'я.*

*Які жнива, такий, бач, і врожай:
В душі печаль, непевність, сумовиття,
Нема тієї радості, на жаль,
Що так буяла в ошалілім літі.*

*Нема ї не буде, як там не крути,
Хіба шукать у внуках та у дітях?! ...
Німує сад, мов я у самоті,
До нього йду навзаєм душу гріти.*

Мені б на смітник всі печалі

*Та ї загулять на всю губу.
В цім світі дивних аномалій
Забутися ї про все забудь.*

*Забудь гаразди ї негаразди,
Про те, чого нема ї що є,
І вже не згадувать ні разу
Про ваше горе та ї своє:*

*Про те, що у країні дурнів
Доводиться нам животіть,
Де з нас сміються навіть кури
Вже більше двох десятиліть:*

*Такий ландшафт, така земля,
Здається, Божа благодать,
А нами править задрість, нищість,
Що ї матір ладні вже продать.*

*Морочу голову: хто ж винен –
Що ми із вами отакі,
Що ї досі вільні на колінах
Чужі збираєм срібняки;*

*Чужі думки, чужі насмішки...
І дух, і мова – все чуже...
З небес дивується Всевишній;
Невже ж оце народ, невже?!*

*Я сьогодні на лаві підсудних;
Сорок день як матусі нема,
Студить грудень простужені груди,
На душі, як надворі, – зима.*

*Ось тримаю вже слово останнє,
Запізніле моє каяття,
Може, чимось матусю обранив
І уважним не був за життя.*

*Мо'ї невдячним був інколи сином,
Тож мене з піднебесся простіть,
Знаю добре, що в дусі прилинеш
Нас усіх тут поблагословить.*

*І хоч в іншій уже іпостасі,
В іншим вимірі й світі живеш,
Та і там ти в нас любляча мати,
Материнство ж, як Всесвіт, – без меж.*

*Від прокислих думок оскома,
А солодких, на жаль, нема,
Запнорить би душу в кому
І до судного дня тримать.*

*Поки буде в такому стані
Мені легше – не так болить:
Обдивився – не все й погано,
Захотілось по-людськи жить.*

*Дню прийдешньому порадіти,
Залицятися до жінок
(Хоча я, бач, в такому літі,
Що до осені вже за крок):*

*І покривджених вже не бачу,
А ні покидьків, ні злодюг,
Засліпило мене неначе,
А чи й справді нема наруг.*

*Благодать така, ніби, Божа,
Пораюю на цій землі.
Та боюсь на оману схожі
Ці видіння на мирнім тлі.*

*Знов, мов скальпелем хтось по грудях,
Чи під серце, чи по душі...
Судний день мій настав і судить –
Правду, Правду лише кажи.*

*Посиплю голову піском,
Чи попелом, яка різниця,
Й поїду зі своїм Рябком
Шукати Правду до столиці.*

*Її вдвох легше відшукать:
Обнюхать, винюхать, де краще,
Бо стільки різних там палат,
І всі за Правду так неначе.*

*Мінюсти, ради, силові,
президії і президенти...
І всі гребуть, ще ж, бач, живі,
То ї правду вигребли дощенту.*

*Попробуйте, мовляв, знайти,
Сміються з нас, із дурноверхих, –
Ні під хрестом, ні на хресті...
Нема внизу, тим паче, зверху.*

*З Рябком роззявили роти,
Вже більше бігати несила...
І, справді, правду щоб знайти,
У руки треба брати вила...*

*Впродовж кількох десятиліть
Чи влади, чи нечиста сила
Село взяли та їй оскопили,
Мовляв, безплідно протягнуть
Ще кілька там десятиліть...
Не родить поле ні мізки –
Духовні ж євнухи керманяють:
Дурних рабів кланують клани
Із думкою, що на вікі...
Не родять в тих і в тих мізки...
Отак і щезнем в нікуди,
Як щезли сумнозвісні обри.
Село мовчить, не кличе «пробі»,
Бо хто зважа на знак біди,-
Щезаєм нишком в нікуди.*

*Заякоривсь чи сів на міль,
Однако вже, вважай, без руху,
Тож, як не дивно, звідусіль
На поміч друзі тягнуть руки.*

*Мовляв, давай, один ривок –
Й знов будеш цілувати хвилю:
Ще ж не старий (хоча й за крок),
Хоч вже не зух, та ще при силі.*

*Утішили мене, овва,
На жаль, скінчились перегони,
Хоч рано Лазаря співають –
Ще ж на плаву, ще не потонув.*

На жаль, моє волення пустозвук...

*Даруй мя, Боже, за таку відвертість,
На власнім дереві обламали сук,
Та й дерево те вже доляром підперте...*

*В литаври б'ють злодюга й наркоман,
Розпустою смакує содомія,
І гласом вопіючим до прочан
Вже небеса затемнено німіють.*

*І де взялося стільки гнилизни,
Під паханів наструганих дебілів,
Що за столом у батька сатани
Від крові ближніх, буцім, захмеліли,*

*Бо хрестяться, так мов ганяють мух,
(Хизується блюзнірство у законі) ...
Чи й справді вогник праведства потух,
А чи одсирів порох у патроні?!*

В глобальний час тотальної наруги,
Коли в одній затиснуті руці
І недруги, і недолугі друзи,
Живі і ненароджені, й мерці...
А понад них – Сіонські мудреці.
Та нескінченна сатанинська челядь,
Потворні вурдулаки всіх мастей:
Блудяги, кровопивці, пустомелі
І ті, хто потура їм, як на те.
Гряде ж їх князь, немов в і'мя Єгови,
Звитягою подібних окриля,
Виіскрюють, бач, золотом підкови
На ратицях – їх видко вже здаля.
Єрусалим чека на лжемесію,
Пощо йому тепера до Христа,
Весь білий світ по-чорному радіє,
Допір Всевишній землю захита.
І буде суд, не наш оцей олживий,
А Божий, Правий, Праведством – страшний.
Серпа заждалось перестигле жниво...
Молюсь я, Боже, за ужинок Твій.

Прогавкало життя моє і край...

*Те що лишилось кинути б до біса,
Чи на суку опудалом підвісить,
Чи самурайське вигукнуть «банзай» –
Враз на меча, як воїн той, – і край...*

*Дурні думки, а може й, не дурні,
Як подивитись і в якому сенсі:
Як ціль – збирати на «гробові» із пенсій
Та рахувати дні, що вже на дні,
То може й не такі вони дурні.*

*Або чекать із іншими кінця
Гріховного цього, дурного світу,
Щоб вочевидь антихриста зустріти,
(Якого вже готують до вінця)...
Чи з'їхав люд цей з глузду до кінця?!*

*Куди не кинь, тупі й глухі кути:
Де Божий Дух і де Всесвітній Розум?
Не гріє день грядущий, а морозить,
Душа з Христом страждає на хресті
І щемно рве мене в глухим кути.*

*І в дзвони б'є цю гідь перетерпіть,
В людині цій Людиною лишатись,
В золі й сльозах вибілювати шати
Й не відступать від правди ні на мить.
Але ж бо, Отче, скільки вже терпіть?...*

*Сіра хвища латає підмерзлу до ранку грязюку,
Не спізналася, бач, ні на день календарна зима.
В лісі дятел морзянку собраттям
по духу простукав,
Навіть тим, кого поруч давно, аж від Спаса, нема.*

*Хай у вирії їм по-пташиному легко ікнеться,
Ну а нам вже не вперш холоднечу і в душах долать,
Та зважати на те, що нам скажуть
в ізраїльськім кнессі,
Що підкаже слов'янству покійного Янкеля зять.*

*Бо самі розучились запасати ще з літа дрівцята,
В своїй хаті нездатні і печі уже розтопить
(Хоч яка там своя, незалежна для дурників, хата),
В котрій треба ї мені,
недоумку Господньому, жить.*

*Сіра хвища латає підмерзлу до ранку грязюку,
І латає мізки у промерзлій моїй голові,
Прислухаюсь, як серце собраттям морзянкою стука:
Та невже ж оце ми, недолугі, ще ї досі живі?!*

*Не народ, не нація, не плем'я,
Навіть не отара, не ота...
Чорна хмара, ні не чорна – темна,
Прапори строкато хилита.*

*Білі і червоні, й малинові,
Жовті, сині, чорні й голубі...
Вийшла нечисть на нечисті лови,
Проскакать на вашому ж горбі.*

*Обіцянки – цяцьки для малечі;
Хто кого обдурить, той і пан.
Вурдулака шкірянку овечу
На вкраїнський обміняв жупан.*

*Торжище від тіла аж до духу,
У гендлярстві своєрідна честь –
Олокшинить ближнім їхні вуха,
Й «вознесись» на владний Еверест.*

*Отака сьогодні Україна,
Зверху, знизу, в профіль і анфас:
Повзає, як радше, на колінах
І, як радше, всі плюють на нас*

*Не народ, не нація, не плем'я,
Навіть не отара, не ота...
Прокидайся ж від свого нікчем'я,
Бо й свого позбудешся хвоста.*

P.S. Голови давно ж уже нема.

*На кін поставлю те, чого нема,
Програюся – так що ж із мене взяти:
Ані землі, ані авто, ні хати,
Та й розуму в мені шукать – дарма.*

*Щоб зовсім вже юродивий – так ні,
Ще язика на прив'язі тримаю,
Бо тих, що зверху, буцім, не чіпаю,
А більш картаю тих, що вже на дні.*

*Отож не зовсім, бачте, одурів,
Напівшляху, однак, до божевільні,
Бо забуваю, що Вкраїна вільна,
Й не слухаю, що скажуть там, згори.*

*Забув й про Конституцію, що є
(Вона ж в нас для людей, що «у законі»):
В кого грошва, той плеще у долоні,
А інші здуру – кожному своє.*

*Поставити б на кін порядність, честь,
Але кому тепер вони потрібні.
В країні вільній, незалежній ніби,
Нещасні ті, в кого вони ще єсть.*

*А ставить треба, згодився ж на гру,
Тож виставлю фігуру із трьох пальців,
Та кістку (геть обсмоктану) собаці,
Та від смачного бублика діру.*

*Бо бублика захрумав кримінал,
Що не дожер, розтикав по офшорах,
Щоб в час розплати (а він прийде скоро)
На зубожілий кинути загал.*

*Щоб знов убогу братію дурить
Та швидше в недоторкані податисьь.
Така сьогодні Україна-мати,
Що залучає і тебе до гри.*

Дива та й годі:

*Вчора ще мело –
Сьогодні заяснилося плюсами,
Й лихій зимі по доброті – не в зло
Махають верби віттям, мов руками.*

*Синиці аж сміються із котів,
Охлялих після бійок та амурів.
Я теж, як в юні провесінь зустрів
Та й закохавсь, напевне-таки здуру*

*Бо вже мені до юних чарів зась,
Роки камінням уляглись на плечі.
Набридло зомбувати раз у раз
Себе отим: мовляв, іще не вечір...*

*Вже ж правді в очі глянути пора,
Не той вже гарт, хоч начебто й при силі.
Вечірня загоряється зоря...
А чи кого й коли вона зігріла?!*

*Не вітряна в мізках моїх погода,
Всі роздуми мої попали в штиль,
Тож, слава Богу, випала нагода
В душі нарешті втамувати біль.*

*Погикаю з банальних анекдотів,
З сусіда, що в запої, посміюсь,
Хоч сам буває випити не проти,
Не боячись за голову свою...*

*Політику і всіх політиканів
Пошлю далеко, щоб і не прийшли.
В бездум'ї жити, справді, непогано –
Купляти і куплятись з-під поли...*

*Красиві ми, красива Україна,
Весь білий світ аж мліє від краси:
По Інтернету я кайфую нині
Без мислі, що і в мене вже не всі...*

*Чи я кривий, а чи криві дзеркала,
Чи білий світ цей викривлений весь,
Дійшли до ручки, ну куди ж бо далі,
Достукатись хіба б що до небес?!*

*Та ми вже й там добряче насмітили
Непотрібом з космічних кораблів.
Розумний люд з духовністю горили
Себе вже до загибелі підвів.*

*З телеекранів хлопців манять хвойди,
На брата брат вигострює ножа,
На дереві райським умостилося гордо
Подібне щось до змія чи вужа.*

*Апофеозність повного падіння –
Адама гріх помножено сто крат:
Пустили правду й совість попідтинню
Об'їдки від неситих підбирають.*

*Таке, на жаль, по всій землі, усюди,
Порочні душі обгорнула тьма,
З сузір'їв Всесвіт над лукавим людом
Вселенський хрест побожно підійма.*

*А ми не бачим, буцім засліпило,
Й не хрестимось, хоч вже лунає грім,
Та ще більш ревно догождаєм тілу,
Приспавши душу у куті глухим.*

*Ані думок путящих, ані дій,
Прострація якась, а чи байдужість...
Рогатий місяць з-під небесних вій
До мене очі не з добра примружив:*

*Мовляв, козаче, вже тобі гаплик,
Одгарцював своє на бистрих конях,
Тікав кудись, одначе, бач, не втік
Від клятої, з років своїх, погоні.*

*Без повороття забрано ясир:
Жагу кохання і рожеві мрії...
Лишились капці стоптані до дір,
Та спомини, що світять та не гріють.*

*Як не крути, гірчиця в цьому є,
Але ж бо в мене діти є і внуки,
І чесне ймення предків та й своє
Я не віддав у нечестиві руки.*

*Не криводушив (Богові хвала),
Всевишнього лиш брав собі у свідки,
Й радію Правді, що перемогла,
Хоча в наш час таке буває рідко.*

*Тож, місяцю, не мруж єхидно віч,
Хоч молодість моя давно позаду,
Та кінь мій сивий цокотить на Січ
При повному, при бойовім параді.*

*Мені б хоч трішки без печалі,
Хоч крапельнку без жалю,
Невже веселе відспівалось
І жар став схожим на золу.*

*А так ще хочеться, їй-право,
Розправить плечі мов колись
Й до любки поглядом лукавим
Моргнуть, мовляв, ти ж подивись...*

*Й дивилися, коли дивилось,
А зараз, бач, не той Василь,
Не та жага, не та вже сила,
Хоч зовсім ще не сів на міль.*

*Ще ж і мені буває в радість
Розкриленість жіночих вуст,
Однак зима блука десь рядом,
Її мерзенної ... боюсь...*

*Пульсари, чорні діри чи квазари,
Масонські ложі в ложах, а чи й так ...
Про це хай вчена братія базарить,
А нам з Рябком би квартиру на дурняк.*

*Й пораювать під Радою в столиці,
Коли не пустять раптом на майдан,
Щоб навсправжки, не тільки для годиться,
В собі відчуть, що я з Рябком тут пан.*

*В цім статусі нам бути б непогано,
Добились правди й волі без потуг...
Та щось, шановні і панове, й пані,
Чи в нас не забагато вірних слуг?!*

*А так у нас порядок, слава Богу,
Ми ж незалежні вольні козаки
Нам Банківська тепер ляга під ноги,
Де подають обгризані кістки...*

*Чекає з нетерпінням нас Європа,
Від радості Рябко хвостом виля.
Одначе скільки ще до неї топать,
Це ж хто її так вперто віддаля?!*

*Ще хвацько чубом потрясу
І славну пісню замуґичу,
Не цю сучасну, не попсу,
А ту, наспівану на Січі.*

*Відчувши враз козацький дух,
Вдихну козацької звитяги
Й слідами пращура пройду,
Слідами козака-нетяги,*

*Що волю кров'ю здобував,
Що справді знав ціну свободи,
Не продавався (Боже збав)
Й не слався панству на догоду.*

*Того, що зараз в цій порі,
Нетлінний і безсмертний в дусі,
На світ цей дивлячись згори,
Від болю, певне, аж сахнувся.*

*Бо нас побачив, нашу суть:
Нутро зlodійське і продажне...
Так наче звільнені ж від пут,
Та що таким свобода важить –*

*Вбивать безкарно й грабують,
Брехати і плювать на совість,
Коли вже брата кровний брат
За гріш четвертувать готовий.*

Святого обмаль, де-не-де
Свічками, а чи острівцями...
І хто кого й куди веде
Ні я, ні Сам Господь не втямить.
Нетяго, пращуре, прости,
Такі ми є, така держава...
Разом з Ісусом на хресті
розіпнута козацька слава
P.S.

Часу прийдешнього ознаки,
Цих непростих, тривожних днів –
Довкіл олюднені собаки,
А люди стали гірше псів.

Ні покаяння ні любові,
Тож поступ наш у нікуди...
Продатись і продать готові,
Й за гріш лизать чужі сліди.

*Серед жінок не бачив я людини,
Про це давно сказав Еклезіяст.
Зась перед ними падають на коліна
Й заради них залазить на Парнас.*

*Отож, мужі, протріть закислі очі
Й тверезо глянте на всесвітнє зло:
Від Єви все гріховне і порочне
На цій землі в людині проросло.*

*Та все ж таки одне в жінок від Бога –
Народжувать на білий світ дітей:
А це сяга вінця всього святого –
Вклоняюсь жінці за оце святе.*

*С*наче й досі не збагну,
Хто в Україні я сьогодні...
Чи на коні, чи на кону,
Під ковпаком, чи на свободі...

*Ц*е ж від яких звільнилися пут?!
Нас дядечки з-за океану,
Мов тих бичків на вбій пасуть,
Й пасуть, скажу вам, непогано.

*Т*а і сусідоньки-брати
Погейкуватъ навчилися вміло:
Зуміли ж кий приберегти
Для діла, а чи ж пак, для тіла.

А бидло, знай собі, реве,
То тим, то іншим заповзято...
Старе змінили на нове,
Чи навпаки – хотів би знати?!

*Жирує нечисть на висотах,
Уся нікчемна наша знать,
Тож слів моїх штрафбат-піхоту
В атаку буду піднімать.*

*Хоч знаю більшість з них загине,
Жартовну, власне, кров проллє,
Та щось пробудить мо' в людині,
Як ще ота людина є.*

*Бо двадцять років нас за бидло
Тримають «невзначай свої»
У самім розпалі корида –
Мигають шпаги чи кийі.*

*Однак бики іще гасають,
Кумач очима тупо рвуть...
А в небі чорних грифів згряя –
Не забарилися... вже ж тут!*

Як добре ні від кого не залежать.

*Питаєте: хіба ж таке бува?!
У дивоклоунаді, на манежі,
Трапляються ще й не такі дива.*

*Там незалежно підставляють шию
Для хомути, удавки, чи ярма
Й такі кульбіти витворять уміють,
Яких і в святицях, Господи, нема.*

*Той незалежно тягне до Європи,
Той ладен вплав кудись за океан,
А той вже до Великої потопав:
Хто в що гаразд,
Лиш я, мов партизан,*

*У лісі причаївсь біля берези,
припавши до землі, (ще ж бо своя),
А біля мене совість на протезі –
Покинута, забута, ні-чи-я...*

Холодні хвильки котить вітер...

*Чомусь тривожно так Десні –
Уже ж ввібрався в силу квітеня,
Тож треба бути і їй вповні.*

*Розлитися у повноводді,
Довкруж обцілуватъ луги
І посміхнутись Великоднем,
Всім нам бажаючи снаги*

*Заплутатись у верболозах,
І рибу так однерестить,
Щоб восени десь ледь впромозі
Витягують рибальську сіть.*

*Хоч і журюсь з тобою, Десно,
Надії ж не втрачаю, ні!
Ти скресла, значить, і воскреснеш,
Переливаючись вповні.*

Так чудодійно щось мені:

*Зима – а так, неначе літо,
Душа уже не нудить світом,
Та й сам я наче на коні,
Тримаючи його за гриву,
Лугами запашними мчу,
Напившись сонця досхочу.*

Прокинувся – все навпаки:

*Надворі та й на серці хвища,
В трубі холодний вітер свище,
Нема тепла, сирі кутки...*

*Вмикаю швидко телевізор –
«Не вмерла» гімн там хтось співа,
Тож все чудово в нас...*

Дива...

*Хтось каже: видохнувсь Василь,
Одбасував, пора до стійла,
Втомився, вибився із сил –
Душа понівечена й тіло.*

*Нічого, бачся, не добивсь.
Що путнього з його воання,
Роз'ятрив рану лиш собі
Людським байдужжям нездоланим.*

*Не стало краще, от біда,
Ні в Україні, ні в природі,
Ще й він віршами набрида,
Які не модні вже сьогодні.*

*Чекає на прихід весни
Серед зимового свавілля.
Із виду наче й не дурний,
А так неначе з божевільні.*

*Таке позаочі речуть.
Й межіочі бува шпурляють.
Така полинна правди суть –
На жаль, я маю те, що маю.*

Й не гидко вже, а так... прискорбно!

*П'яною вірою, я ж цвів
У нашу з вами неповторність,
У незалежність та соборність.
Для люду ж бо – не для ослів.*

*Та сталося так, як не гадалось:
Все шкереберть, все навпаки,
При владі лихварі й вандали,
Що Україну розпродали,
Та й нас, ослів, бо ми ж такі.*

*Ми привели їх до корита,
Купились на цяцянки ж ми,
Тож наша віра нами вбита,
Бо ми плакаємо неситих,
Ми віслоуки, раби німі.*

*Невже іржа поїла вила,
Невже сокир у нас нема,
Невже ми зовсім отупіли,
Ще потураєм тим, хто вміло,
Нас всіх за дурників трима.*

*Другу-брату
Іванову Дмитру*

*Скажу тобі, як другу-брату,
Подяку Богові склади,
Що із роками не згорбативсь,
Ще козарлюга хоч куди.*

*Ще будь-кого заткнеш за пояс
І фігурально, й навсправжки,
Й готовий, як завжди, до бою,
Хоча вже битись не з руки.*

*Ще любить тебе муза
(І чим її ти так пригрів?!)
Спромігся ти на щирих друзів,
Та й на підступних ворогів.*

*Заслужені і шана, й слава,
Та позад – заздрість навісна.
Кричу я Іванову: «браво!»
А зацілує хай Весна.*

*Чомусь так мутно на душі,
Так у душі моїй «хреново»,
Мов сатана з чортами змовивсь
Мене надій і мрії лишить.*

*Не гріє сонце, ні сім'я,
Ні незалежна Україна,
Яку Господь до ями кинув,
Тож там, бач, опинивсь і я.*

*Аби ж то я – слов'янська Русь
Потомки князя Святослава,
Що новостворену державу
Продали з пір'ячком, боюсь...*

*Довкола править хозарат,
На вищих щабелях масони
Ведуть на вбій людські колони,
Чи баранів... не розібрать...*

*Під окрик «слава» чи «ганьба»
(Вони ж того не розуміють),
Що Україні та й Росії
Мо й не кінець, однак – «труба»...*

*Скумасно так мені, братове,
Хоч плач, хоч з розпачу співай.
Купився на макуху знову,
На євро (так би мовить) рай.*

*Вдаю, що їжджу вже без візи
У євро (закутки й кутки),
Хоч у кишнях повна криза –
Для жебраків лиш мідяки.*

*Та й сам я хто?! Жебрак, учений,
Не навчений «косить бабло»,
В моїх одурманілих генах
Нема лихварства й не було.*

*Тож опинивсь, бач, на узбіччі
З гіркою правдою... овва...
Що важать на вселенським вічі
Мої наболені слова?!*

*Та, ба, нічого – сміх та й годі.
Нема ж бо клепки в голові:
Узутий в бурки (не по моді),
Забув, що вже часи нові,*

*Що вже поминки по майдану
Відсвяткували лихварі,
Весь люд в омані, як в тумані,
Узуті в постолі старі.*

*Яка у біса там Європа
Тут якось би зв'язать кінці
Й не будь у пузирів холопом...
Прозрійте врешті-решт, сліпці.*

Синя стрічка, жовта свічка

*Аж тьмяніють ув очах:
Дощ ...не дощ – мерзотна мжичка
Чорним сумом пригоща.*

*Йду босоніж на червоне,
Баговинням навпрошки,
В сірім хмаровинні тонуть
Нерозважливі думки.*

*Про життя це непутяще,
Про країну цю дурну,
Що заведена у хащі
Тими, хто наслав ману.*

*Про всесвітніх дурисвітів,
І про каїнів-братів,
Про врядовців ненаситних,
В котрих здирство на меті...*

*В голові пусті ідеї,
Що клюють здоровий глузд.*

*P.S.
Був би я оце євреєм,
В баговинні б не загруз...*

*Ні сил, ні крил, ані натхнення –
Хоч стій, хоч падай – все одно...
Мов якір кинутий на дно,
Чи блазень скинутий зі сцени.*

*Не сподіваюсь, не надіюсь
(Хоч зо святими упокої).
Так мов з комедії герої
Обпльований в останній дії.*

*Невже мої труди намарне,
На всує, мов коту під хвіст?!
Лиш до непутства мати хист –
Невже моя така вже карма?!*

*Ба ні, хоч сам себе утішу,
Мій сад, що я саджав, росте
І діти й внуки – як на те,
І сумовиті, бачте, вірші,*

*Які кому в наш час потрібні,
Кому потрібен мій мінор,
Гірко-сольоний цей кондьор
З крайцем надчерствого хліба.*

*Шукані, одурені сліпці,
Як збоку глянуть, схожі на героїв:
За воленьку омріяну борці...
Насправді ж, взяті на заклання, гої.*

*Всесвітній уряд руки потира –
Стравив нарешті православних дурнів.
Не вмерла ж Русь, одначе домира,
Тому мені так боляче і журно.*

*Жируй Сіон, танцюй і веселись –
Вже ж Київ став новим Єрусалимом,
Дочасно, бач, земну скрутивши вісь,
Синедріон запанував незримо.*

*Замість Христа Вкраїна на хресті
Спливає кров'ю діточок невинних:
Не всохли руки Каїнів-братів,
Що шизанулись від убивств на війнах.*

*Боюсь, що не прозіємо, боюсь,
Не глянем один одному у вічі,
Хіба що може в пеклі – не в раю,
Та й то, як Бог на Суд Страшний покличе...*

Не вперше шиють нас у дурні,
Не шиють – штопають, либонь,
Й беруть улесливо, не штурмом,
Нас й душі наші у полон.

На наших бідах та на крові
(Гешефт це їхній зазвичай)...
Невже ж цьому їх вчить Єгова.
Невже за це їм світить рай?!

Свердлови, Лейби Троцькі, Рейлі...
Куди не кинь – вони й вони,
Немов повії на панелі –
Побочні діти сатани.

А ми їм, бачте, вірим... вірим,
Ще й обираєм за батьків,
Котрі із нас здирають шкіру,
Що ж як не має в нас мізків.

Свобода ж наша – гнить в окопах,
А їх – дурити нас – ослів.
Не дочекається Європа
Ані кацапів, ні хохлів...

*Поезія – це ж чудо із чудес,
Поезія – це ж аура планети,
Вона до нас пульсує із небес
Допомогти нам Всесвіт розсекретить.*

*Від Бога, певне, їй таке дано:
Водночас бути серцем і кинджалом,
Гірким настоєм і п'янким вином,
Із чаші найсвятішої – Грааля.*

*В ній наша з вами предковична суть:
І наше благородство, й наша ницість,
І пройдена, й незвідана ще путь –
Життя райдугобарвного живиця.*

*Вона – клітина Божої душі,
Що від Творця і нам передалася,
Тож варто нас Поезії лишити,
Враз роботами станемо у часі.*

*Тому-то в кожному подиху земнім,
В росинці із Всесвітнього розмаю,
В миттєвостях дарованих мені,
Я перш за все Поезію шукаю.*

*P.S.
Чого і вам по щирості бажаю.*

*Купились вкотре на макуху,
Немов лохів нас розвели,
По клепках стукнули обухом,
Для влади ж ми, як є – воли.*

*Тож вчасно ярма поміняли,
Щоб не рипіли, мов колись...
І поганяють вправно далі,
Скрутивши дулю нам під ніс.*

*Не дулю – баєчку про волю,
Та про Європу, що нас жде,
Лише в якій не кажуть ролі,
В якому місці, тобто – де?!*

*Воли, воли – худоба сіра,
Співучі гої без штанив,
Мізки без пам'яті, у дірах,
Тому з-під батога й на дні...*

*Зате амбіції (Боже правий),
Тріщать від чублення лоби.
Комусь таки тут справді «Слава!»
Мені ж локшина...*

P.S. А тобі?

*По селах починаю свій круїз,
По наших з вами українських селах,
Що із волами пущені під ніж,
Тож інколи нагадують пустелі.*

*Ба ні, брешу, он бачте з чагарів
Поблискують у чорних рамах шиби,
Й колодязь, що від часу постарів,
Запрошує попити водички ніби.*

*Із журавлем колодязь, Боже ж мій!
Із чистою-пречистою водою!!!
Гірко-цілющій правдоньки напій,
Що ятрить душу і водночас гоїть.*

*Не все однак печально, де-не-де
Над вбогістю чиїсь висять хороми.
І хтось місцевий з міста внуків жде,
А мо' таки ще вернуться додому?!*

*Тут теж, мовляв, як у містах живуть:
«Мобіли», Інтернет, телеекрани...
Та втім то, певне, і полинна суть,
Що вже село сільським селом не стане.*

P.S. Невже ж бо я останній з могіканів?!

Недоліт... Переліт...

*Все ж ніяк не поцілю,
Не співається хіт,
Хоч слова наче в діло.*

*Наче й музика – клас,
Все ж не став популярним,
Перепонки рве бас –
На пусте все, намарне.*

*Не моднячий Василь –
Чую правду хтось мовить,
Бач, з останніх зусиль
Гне на щастя підкову.*

*Гне дурний, вигина, –
Нате людоньки любі,
Пийте дух мій до дна,
А не змочуйте губи.*

*Хай терпкий мій напій
Та ще й гірко солоний,
Від любові ж хмільний,
Б'є і в серце і в скроні.*

*Та не всім оний дух
До душі припадає.
Я ж в догідну дуду
Не співав й не співаю.*

*Вже ж не брати, а так – сусід,
Зола вчорашньої рідні.
Єднають нас тепер лиш біди
Та вчинки наші навісні.*

*Своїх синів святою кров'ю
Змиваємо гріхи чужі
Отих, що з сатаною в змові
Вбивать вигострюють ножі.*

*Із Брукліна недремне око,
Чи із якокоїсь там гори
Вже ж підправляють наші кроки
Якраз до чорної діри,*

*В якій і зникнем, як ті обри
Полишивши гидючий слід
Із наших чвар та справ недобрих...*

P.S.

Який засів, такий і плід.

*Чи смола чи зола,
А чи просто грязюка.
Прикипів до чола
Роздум мій чорним круком.*

*Ні зодрать, ані змить,
Ані вбити лихого...
У ніщо моя хіть
Перед Господом Богом.*

*Ревізором із КРУ,
Як та смерть – непідкупним
Ятрить рану стару.
Що взялася вже струпом.*

*Усі смертні гріхи
Він на мене повісив,
Навіть думи лихі
Й ті, говорить, від біса,*

*І за вдачу лиху,
Й за брехню, як за вбивство,
Й за підлоту людську,
Із якою змирився,*

*За перелюби всі,
В котрих каявсь не дуже,
Не купався ж в росі,
А топтавсь по калюжах,*

*За години і дні,
Що бездумно прогаяв,
Дуля з маком мені,
А не стежка до раю.*

P.S.

*Та одначе стезю ту
Й понині шукаю!*

*На поріг – враз пиріг
І рушник враз під ноги...
В суєті не вберіг,
Тож нема, бач, нічого...*

*Ні кола, ні двора,
Ні батьків ані хати,
Драний тин підпира
Груша (з віком горбата).*

*На щоці ні сльози.
Десь на серці скипіла.
У вінку з рогози
Сад пита оніміло:*

*Що зальотний знайшов
В тих світах, де тинявся?!
Все не марне, в ніщо
Й сам неначе в удавці...*

*Бита в мандрах душа
Тут лиш знайде притулок,
Як не дасть одкоша
Призабуте минуле...*

*Хтось дорікнуть нам в неуцтві схотів,
(Та шити торби ми ж таки навчилися) –
Для сиріт, для безхатченків, для вдів...,
Яким голодна воля ця немила.*

*Це стільки ж треба голови дурить,
Тримати люд чи за лохів, чи дурнів,
Щоб, владу осідлавши хай на мить,
Однак, одне і те сурмити в сурми:*

*Мовляв, довіртесь, ми вас приведем
Попрі безпуття до земного раю.
На нас, вкраїнці, вільний наш Едем
З розкритими обіймами чекає.*

*Оговтались... – куди ж нас привели?
Чого ми в розрахунках їхніх варті?
За чубленням не зчулися коли
Вкраїна стала, наче гральна карта,*

*Яку дочасно шахраї-гравці
Покрапали (дітей невинних) кров'ю.
І ти, і я попали під приціл –
Вже ж кілеру «бабло» сплатив замовник.*

Танок з приспівом
(іроничне)

*Збузини зроблю сопілку,
Не сопілку, а дуду.
І, сп'янівши без горілки,
Козирем в танок піду.*

*– Гопки мої гречаники,
З виду запашнії
«Секондхендні» підштаники
У мороз не гріють.*

*Може якось і незграбно
(Вихвилясом і впідстриб),
Все ж до танцю уряд звабив,
А вірніш, до кола згріб:*

*– Гопки наші гречаники,
– Гопки наші любі,
В європейських підштаниках
Не вржемо дуба.*

*Кому гроші, кому воля,
Кому й дуля за куму...
Хтось жирує, хтось із болем
Під дуду пита: – Чому*

*Наші з вами гречаники
Ні собі, ні людям.
Насміх доки в підштаниках
Танцювати будем?!*

*Нема корневища й крони,
Нічого путнього нема...
Нащо без голови корона
І мова – як вона – німа?!*

*Колапс в мізках, колапс в природі,
Куди не кинь – глухі кути.
Тріщать від Заходу до Сходу,
Брехнею зведені, мости.*

*Зія над двадцять першим віком
Всепоглинаюча діра,
А людство й далі вперто, дико
Довкілля Боже підкоря...*

*З*колиски до труни – земне життя,
Що манить людство ілюзорним щастям.
Насправді – лихоліття та напасті
Й швидке під «вічну пам'ять» забуття.

*Гірка, бач, правда й роздуми гіркі,
Що й промінь сонця зводять в чорну раму.
Життєвий шлях вінчається ділами,
А ми його втискаємо в роки.*

*Тож погляд мій прикутий до зорі,
Що лине у безмежному розмаї,
І перш ніж в чорній зникнути дірі
Яскравістю весь Всесвіт величає.*

*Хотілось би вподобитися їй,
Щоб за життя тут, на земній орбіті,
Єству моему, всій душі моїй
Палатъ яскраво і світить, і гріти.*

*Щоб як настане час іти на звіт,
Чи ж так, на правий Суд перед Всевишнім,
Душа моя лишила світлий слід,
На цьому світі – праведнім і грішнім.*

Україна початку XXI століття

*Дива та й годі,
Бач прозріли,
Оговтались –
Куди прийшли...
Усміхнені свинячі риля
Та недорізані воли.*

*Впереміж ратиці з хвостами,
Тут наша гідність й наша честь:
Локальна бійня замість храму –
Спільноті відповідь на тест.*

*Однак ще хтось плека надію
І тут пожить на всю губу,
(Коли брехати й красти вмієш)
Всім іншим на життя – табу.*

*Ще зябко так, ще й струже хвища,
Ще й ніс хова хтось в комірець,
Та вже романсять по горищах
Коти-злodyгі, хай їм грець.*

*І день відчутно вже побільшав,
І сонце зацвіло між хмар,
Капіж весні римує віршик
Соромлячись, немов школяр.*

*І я, не юний вже за віком,
Схотів зацілувати цю мить,
Й, розкривши навстіж двері й вікна,
Назло чумній зимі ожить.*

*Назло життєвим негараздам,
Всім владним глитаям назло,
Щоб віянням весни наразі
Всю гидь цю змило і змело.*

*Не той Василь, не той – і годі,
Й третини від того нема:
Не зверху вже, а десь на споді
Вреднючу Музу обніма.*

*З багаття почуттів тих ранніх
Без жару чахне попілець,
Кохання перше та й останнє
Роки стирають нанівець.*

*Вже й образи, бач, непутящі,
(Без карколомних веремій)
На жаль, позаду все найкраще,
А далі... острів без надій.*

*Ба ні, брешу, ще є надія –
Воскресне з мертвих мій народ,
І, роздивившись, зрозуміє,
Де житній колос, де осот.*

*І ту трекляту осотину
З корінням виполе дотла –
Враз оживе тоді Україна,
Яка ще зроду й не жила...*

Холодні хвильки котить вітер...

*Чомусь тривожно так Десні –
Уже ж ввібрався в силу квітеня,
Тож треба бути і їй вповні.*

*Розлитися у повноводді,
Довкруз обцілюватъ луги
І посміхнутись Великоднем,
Всім нам бажаючи снаги.*

*Заплутатись у верболозах,
І рибу так однерестить,
Щоб восени десь ледь впромозі
Витягують рибальську сіть.*

*Хоч і журюсь з тобою, Десно,
Надії не втрачаю, ні!
Ти скресла, значить і воскреснеш,
Переливаючись вповні.*

*Україно моя, руїно,
Сміттєзвалище на красі,
Хтось з дітей вже тебе покинув,
Бо зневірені майже всі.*

*Верховодить Верховна зРада,
Із верховним, либонь, своїм...
У низах навели порядок –
Люд лишивши іще живим.*

*Хоча люду того жменина,
Що ще дивиться на цей світ.
Нас поменшало на третину,
За останні, бач тридцять літ.*

*Від надії до безнадії –
Шлях в нікуди із нікуди
Ми пройшли...
Ми ж ходить умієм –
Не до горя, так до біди.*

*Чи тривожна музика,
чи лиха година,
А чи, може, справді хтось
цілить в нашу спину...*

*На охмар'я схожий страх,
сповиває душу.
В храмі свічка догоря –
я ж теж колись мушу...*

*Догоріть – аби не стліть,
не зчадіть – зсвітитись,
Щоб душі стрімкий політ
був і на тім світі.*

*Струшую сумний навій,
сміхом повню груди.
У вуста цілую мить.
Завтра..., а чи буде.*

*Ще, бач, мороз злодійкувато
Весну щипає по ночах,
Та вже крильми лелека святить
Із неба наш родинний дах.*

*І сонце до того привітно
Луг обніма після снігів,
Що ще ж, либонь, початок квітня,
А він в проталинках зацвів.*

*Моя Десна, ясна дівиця
Роздерла кригу на собі
Й під спів захоплений синиці
Відкрила очі голубі.*

*Пробудження – таке це диво,
Така це Божа благодать,
Що навіть нива чорнобрива
Не хоче більш відпочивать.*

*Чуть балачки між сівачами:
– Чекай-но пройде Благовіст
Й ти засмієшся під плугами,
І зерно кинеться у ріст.*

*Коли в мені забракне сил
Цей світ до серця пригорнути,
Вважатиму, що це за суттю
Лелечий мій політ без крил,
(Тож і прошу у Бога сил)...*

*Бо що мені оце життя,
Хай навіть і благе, і сите,
Та в Слові вас не зміг зігріти,
(Хай мовленням і до пуття)
Тоді чи вартий я життя?!*

*Не смерті я боюсь, о ні,
Боюсь нікчемного безсмертя,
Де прижиттєво будуть стерті
Думок моїх рядки сумні...
Не смерті я боюсь,
О ні!...*

*І помацки, і манівцями,
І скоком-боком навпрошки
Плетусь, незрячий, за сліпцями
Не день, не місяць, а роки.
То лаюсь, то молюся Богу
(таки ще з вірою молюсь),
Щоб врешті втрапить на дорогу
Йї прибитись врешті до порога,
І хату освятить свою,
Щоб в ній не пахло чужиною,
Щоб в ній слов'янський дух витав,
І мовою вже ж не німою
Нас Хтось в цій хаті привітав.
Здурів, либонь, бо ще надіюсь,
Бо ще таки душа жива –
Не покритка ж, і не повія,
А мов розтерзана вдова,
Що дивиться як ляльководи,
Ведуть її дітей сліпих
До ямищ Заходу чи Сходу
Собі на втіху та на сміх.
Прозрійте діти, Бога ради!
Та, власне, розкусіть бо суть
Отих, що світовий порядок
Зомбованим сліпцям несуть.*

ЛІТЕРАТУРНО-ХУДОЖНЄ ВИДАННЯ

БУДЕННИЙ
Василь Йосипович

У ВУСТА ЦІЛЮЮ МИТЬ

Збірка віршів

Технічний редактор
Комп'ютерна верстка
та макетування

О. Єрмоленко

О. Клімова

Підписано до друку 14.09.2017 р. Формат 60x84 1/16.

Папір офсетний. Друк на різнографі.

Ум. друк арк. 3,72. Обл.-вид. арк. 0,81

Наклад 50 прим. Зам. №0123.

ТОВ «Видавництво «Десна Поліграф»

Свідоцтво про внесення суб'єкта

видавничої справи до Державного реєстру видавців,
виготівників і розповсюджувачів видавничої продукції.

Серія ДК № 4079 від 1 червня 2011 року

Тел. (0462) 972-664

Віддруковано ТОВ «Видавництво «Десна Поліграф»

14027, м. Чернігів, вул. Станіславського, 40